

UKRAINIAN LABOR NEWS
 PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, 47 THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: 51 465

UKRAЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ
 газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.
 Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, зареєстроване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Ротондним Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.
 Переплата на рік \$4.00
 Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
 Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.
 Непоміщений в газеті рукопис не звертається, хіба що дописувачеві вразно зазначити, що бажав звороту свого рукопису на випадок його непоміщення, та залучити поштовий стемпел на його пересилку.

РЕДАКЦІЙНА МОСКОВСЬКОЇ "ПРАВДИ" ПРО ЛЬВІВСЬКИЙ ПОГРОМ.

Московська "Правда", центральний орган Всесоюзної Комуністичної Партії, вмістила 10. листопада редакційну статтю про кривавий львівський погром, яку ми ніде не маємо в цілому.
 У всіх свіжій в пам'яті виступи бравого волинського воєводи Юзефського — лише "Правда". — Всі пам'ятають промову Юзефського, начебто нахальними випадами проти українських робітників і селян, проти УСРР. Всі пам'ятають, як той поважний муж, що ухитрився (розуміється, без винагородження) одночасно бути і виразником польської дефіанції й виразником "української незалежності", пропонував ні більше ні менше як "відорвати" Радянську Україну і "асимілювати" її "в рамках польської державності", всі прикраси й принади якої він з неймовірною широкістю старався розмалювати. "Україна буде", українська культура буде блищати й сяяти в лоні фашистської Польщі Пилсудського, — гордовито викрикував цей безпятихвилинний "гетьман".
 Події не давали йому досить часу, щоб він так основно провів би і "гетьмана" і всіх "поважних" осіб, що стоять за спиною Юзефського, що наважувалися їм видавати від того скандалу, що стався.
 Пройшло всього лише кілька тижнів після "патріотичного" виступу Юзефського у Львові у всій нагоді показався другий бік юзефщини. З приводу десятих років польської "державності" і "незалежності" польський фашизм вчинив у Львові справжню криваву баню. Відбувся формальний і справжній український погром з десятками вбитих і ранених, сотнями арештованих. "Национальна політика" польського фашизму показалася як дві краплі води подібною до такої самої краплі невольчої "національної політики" Ніколая Кровавого.
 Львівський погром навіть сліпим і підслеповатим показав, що то на ділі означає хвалюване "Україна буде". "Асиміляція" України, це — "асиміляція" кулями. Викрадені "рації" польської державності, це — намордник для української преси й культурних установ, це — безсудний і безсудний національний гнет, безсудний фашистський терор, це — парубки, арештування, тортури для трудящих Західної України, для всіх чесних робітників і селян. Злишнім є говорити, що у всій цій несправедливій картині українська буржуазія ділала й ділає разом з польською реакцією. Вистачить пригадати до казначової ролі української буржуазної партії УНДО і її провідників, до поведінки українських буржуазних послів в союзи, щоб зрозуміти, що уряд фашистів танцює під одну дудку з фашистами в Варшаві. Тільки Комуністична Партія Західної України й Компартия Польщі борються й боряться за основні потреби, за класові інтереси, за справжнє революційне визволення трудящих Західної України.
 Так зана "воля української національної культури" відзеркалася на львівському екрані дуже повчально. Во ім'я тої "волі" прийшлося проголосити у величезній місті воєнний стан, наповнити його кімнями й пішми патрулями, арештувати кожного, кого тільки зустріли.
 Польська столиця "української національної культури" показалася на повелінні огнище найжорстокішого національного гнету і перелітної різанини, організованої польськими фашистами.
 А хіба сам Пилсудський не обіцяв "права" національним меншостям і необмежений "національний мп"?! І хіба тепер, викупавши Львів у крові, не прописав він "чужинцям" ("іноземцям") справжню "національну культуру"? Тільки законні злочинці можуть тепер сперечатися з маршалом за вповні "європейські", вповні гуманні манери!
 Львівські події лишили раз демонструють повну несправдість буржуазній вирішувати національні питання. Особливо ярко це виявляється в Польщі, державна система якої спирається на безсередній національний гнет, гнет й паругу над національними меншостями (білоруськими, українськими й ін.).
 Хіба-ж не разним є те, що панове Юзефські і ті, за якими виставляють у формі "принципу" для трудящих Радянської України? Хіба-ж не світять тепер працівники України львівський "мак" своїм кривавим відблиском? Справді-ж дивні, дуже дивні ті робітники й селяни УСРР, яких не хочеться, щоб тут у них, на їхній землі, відбувалися сцени, подібні до львівських.
 Але, на щастя Юзефським, Пилсудським і всієї міжнародної буржуазії, у нас, в СРСР і УСРР дійсно національні питання вирішені. В СРСР нема й не може бути ніяких національних погромів. В УСРР ми бачимо справжню національну культуру для робітників і працюючих селян, національну культуру під соціалістичним знаком. А це відрізняється, як небо від землі, від національної політики польсько-фашистської фабриканції. Тому традиції УСРР аразу же при перших вістках про виступи волинського воєводи, дали дружну й однозгідну відсіч всякій юзефщині, таку відсіч, після якої з'ясувалося, що всі задикуватим авантюристам. Через те, до речі сказати, наочно показався другий дуже різкий контраст. Тоді, як польська поліція й жандармерія стріляли в українських демонстрантів, в той самий час в містах Радянської України трудящі готувалися до можливих багатотисячних демонстрацій під червоним прапором Рад і комуністичної партії (святкування 7. листопада одинадцятих років Жовтневої революції, що визволила трудящі маси України з царського ярма).
 Герої львівського погрому оселяються ще літні до українських робітників і селян і пропонувати їм добродійства "національної культури й незалежності". Хіба можна представити

ДАЛЬШІ ПОДРОБИЦІ КРОВАВОГО ПОГРОМУ У ЛЬВОВІ

КРОВАВІ ДНІ У ЛЬВОВІ.

Протягом суботи (3. листопада) у Львові був тривожний стан. Чекали відновлення боїв. Місто справляло враження озброєного табору. В різних пунктах міста лунали постріли. Поліція весь час була готова до бою. На допомогу львівській поліції були викликані поліційні загони з Варшави і Люблина.
 Очевидці розповідають, що події у Львові 1-го листопада розігрались так: польська націоналістична і фашистська молодь вирішила за всяку ціну не припустити українських демонстрацій 1. листопада, а в день 10-тих років польсько-української боротьби за Львів та утворення уряду Петрушевича. З другого боку, готувалася дата відсічі і українська молодь. Звістка про те, що не тільки у Львові, а й по різних інших місцевостях Західної України вчинено замах на пам'ятники загинулим під Львовом польським націоналістичній молоді за гасло до наступу, до якого вони готувалися цілий день.
 О 3. год дня з'явився екстрений випуск газети "Слово Польське", що відкрито закликає молодь до наступу. Демонстрація українців вийшла з грецько-католицького собору святого Юра о 5. год. 30 хв. Демонстранти йшли, співачки українських національних пісень і несли національний прапор. Перша сутичка з поліцією сталася о 10. год. вечер. Демонстранти поставили активний опір поліції.
 Розгром редакції "Діло", Маслосоюзу та інших українських установ мав характер організованого погрому. Напад польських студентів на будинок українських студентів виллється в кривавий бій, бо українські студенти дали поліції й польським студентам рішучу відсіч. Підчас цієї сутички поранено біля 20 поліцейських у Львові був тривожний стан. Чекали відновлення боїв. Місто справляло враження озброєного табору. В різних пунктах міста лунали постріли. Поліція весь час була готова до бою. На допомогу львівській поліції були викликані поліційні загони з Варшави і Люблина.
 Як говорить в українських колах, поліція в усіх випадках розгрому українських установ "запізналася".

ПОДЛА ЗРАДА УКРАЇНСЬКОЇ БУРЖУАЗІЇ Й ПРОТЕСТИ УКР. СТУДЕНТІВ.

Старокавці газети приносять вістку, що українські поліції у Варшавському союзі виступили з інтерполяцією в справі львівського погрому. Інтерполяція складена в такому змісті, що представляє лише напад на українців польських погромщиків, старуючись закрити той відбій, який поставили польським погромщикам українські студенти, обороняючи Академічний Дім. Цей опір української молоді УНДО вининило у своїй інтерполяції вмисне для того, щоб ілюзувати польській шляхті, що українці такі дорозумні, що не ставлять опору навіть тоді, коли їх б'ють.
 В союзі було багато журналістів, а особливо представників закордонної преси, які сподівалися гострої демонстрації українських послів. Але їх надії не справдилися. Посол УНДО Хруцький, промовляючи від української фракції, перепрошавши шляхту за те, що сталося у Львові, заявив: "Ми шануємо пам'ятники польських воєв'ків, які полягли в боях, ми маємо лише пошани до героїв наших героїв".
 Осць таку рабську заяву сказав в польському союзі представник української буржуазії за пролиту у Львові крові. Ми шануємо вас, але шануйте й ви нас.
 Польський міністр внутрішніх справ Складковський відповів Хруцькому, що він за львівські події не поносить ті українські кола, які протидіяють встановленню мирного співжиття між українцями й поляками. Далі Складковський заявив, що уряд має досить

БІДАЙ МАСКАРАДИ-ДЕМОНСТРАЦІЇ ПРОТИ ПОЛЬСЬКОГО ЯРМА, ЩО ЙОГО 10 РОКІВ ТОМУ — ЧЕРЕЗ ЗРАДУ-Ж ДРІБНО-БУРЖУАЗНОГО ТАБОРУ РОБІТНИЧО-СЕЛЯНСЬКИХ МАС — НАКІНУТО НА ЗАХІДНУ УКРАЇНУ. ЦЬОГО ВИМАГАЛИ МАСИ, ЩО НЕНАВИДЯТЬ РЕЖИМ ПОЛЬСЬКОГО ФАШИЗМУ. З НАЦІОНАЛЬНИМИ СТІЧКАМИ В ДЕНЬ 1. ЛИСТОПАДА ВИСТУПАЛИ ВОНИ НА ЦЮ ДЕМОНСТРАЦІЮ. МАСИ РОБИЛИ ЦЕ СЕРІОЗНО. ВОНИ ВИСТУПАЛИ З ПРОТЕСТОМ ПРОТИ ГНІТУ ПОЛЬСЬКОГО ПАНСТВА, ПРОТИ ЗНУЩАННЯ, ЩО ЙХ ЗАВІВ РЕЖИМ ФАШИСТСЬКОЇ ДИКТАТУРИ НА ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ.

Фашистські загони підсудчини криваво розправилися з цією демонстрацією. А користуючись з випадку, вони погромили невиненісім ім "Просвіту", кооперативні організації, заклали кровю вулиці столиці Західної України — Львова. Цим погромом підсудчина перед усім світом продемонструвала, як вона запроваджує в життя пакти Ризької угоди, що зобов'язують її задовольняти культурно-національні потреби українського народу. Погромом 1. листопада підсудчина продемонструвала, як практично має виглядати реалізація програми пана Юзефського, що не так давно він її проголосив. 1. листопада підсудчина розгорнула на практиці свій "федеративний" план, показала, якими шляхами вона планує утворення злуки України з Польщею.
 З Варшави телеграфують до радянської преси, що українська націоналістична молодь в Галичині дуже обурена виступом українських послів в польському союзі. Українська молодь обвинувачує ундівців в тому, що вони хочуть зм'якшити значіння кривавих подій у Львові перед закордоном і самою польською шляхтою, щоб в цей спосіб залишити собі відкритий шлях для дальших угодовських переговорів і комбінцій з урядом Пилсудського, що вони їх почали якийсь час тому назад.

ГОЛОСИ ПОЛЬСЬКО-ШЛЯХЕТСЬКОЇ ПРЕСИ.

Офіційна "Епока" уникає загалом писати про львівські події. Інші органи преси намагаються обвинуватити в підбуржуванні українців С.Р.С.Р. та Німеччину. Всі газети ставлять у зв'язок з подіями у Львові замах українців на польського консула в Празі.
 "Дзень Польський" заявляє, що "провокація дійшла мети, і хоч серед поранених більшість становить польська молодь, проте антипольська пропаганда дістає нові козирі".
 "Деким неприємним елементом української суспільності, — пише газета, — вважаємо було частина української суспільності піти шляхом згоди та льояльного співробітництва в рамках польської держави".
 "Кур'єр Польський" пише: "Події у Львові кидають криваву тінь на свято оборони Львова. Ця тінь падає на тих українських провідників, що завжди нищать спроби погодження обох народів і намагаються створити за кордоном враження, ніби Східна Галичина є вулькан, що ховає в себе величезні безпечки".
 "Газета Варшавська" заявляє, що вона застерігала раніше про безпеку, яка створилася у Східній Галичині в наслідок діяльності української воєнної організації.
 "Республіка" пише: "Львівські події були організовані, щоб звернути громадську думку Європи на українську проблему". Газета намагається підкреслити, що протягом 10

МАСОВІ АРЕШТУВАННЯ У ЛЬВОВІ Й ДОНОС "ДІЛА" НА СЕЛЬРОБІВСЬКИЙ РУХ.

В понеділок і вівторок (5. і 6. листопада) відбувалися у Львові сутички між українцями й поляками. Найгостріші сутички відбулися в університеті, де польські студенти постановили не допустити українських студентів до вищих шкіл.
 У Львові відбулися масові арештування. Арештовано 80 українських студентів. Співробітників "Діла", Філевича, яку погромщики викинули на вулицю з другого поверху, померла в шпиталі.
 Українській львівській пресі дозволено писати про львівські події лише те, що пише польська преса. Тимсамим українське населення в Галичині не має змоги довідатися правди про львівські події. Розуміється, не довідається воно з преси, зате довідається з уст, бо вісти про криваві львівські події вже облетіли цілу країну.
 Львівське "Діло" з 7. листопада, араз-же після погрому, щоб хоч чим-небудь вислужитися перед польською шляхтою, вмістило статтю В. Островського, члена ЦК. УНДО, в якій денунціюється сельробівський рух на землях Галичини й Волині — як комуністичний й Волині — як комуністично-наскоку підсудчини на українське населення в столиці Західної України.
 Погром 1. листопада ляже ще одною заручкою свідомості робітничо-селянських мас Західної України, що нагадуватиме їм одне: з підсудчиною не може бути жадного порозуміння, що підсудчина і в національних справах така-ж реакційна, як і в соціальних. Вони зрозуміють, як облудна політика УНДО, що весь час намагається довести можливість розмежування соціального й національного. Маси ще ближче горнутьимуться до Комуністичної Партії Західної України, яка завжди їх учила, що вихід з соціального гніту не в порозумінні з підсудчиною, а в боротьбі з нею пліч-о-пліч з польськими робітниками та селянами.
 А сама підсудчина, почавши одверту боротьбу проти національно-культурного руху на Західній Україні, хоч-не-хоч, а змущена буде тепер їти на одверте його переслідування. Буди вона загнати цей рух, як це вона зробила з білоруською громадою, в середину. А сам самим ставитиме собі фугаси в тилу, що свого часу дасть відповідний ефект. Така наука, як Лодзь і Львів, нікому надаремно не минають. Не минають вона й підсудчині.
 Ф. Т.

ХАРКІВСЬКИЙ "КОМУНІСТ" ПРО ЛЬВІВСЬКИЙ ПОГРОМ.

Нині маємо нову предметову лекцію з національної політики Пилсудського. Відомо, що з приходою до влади Пилсудського значно похввалили свою роботу буржуазні угруповання національностей, що потрапили під п'яту буржуазної Польщі. Відродилися надії угодовського розв'язання національного питання, заметушилися дрібно-буржуазні партії, шукаючи співробітництва з Пилсудським. Чи не найпершими та найвірнішими підсудчині виявили себе українські дрібно-буржуазні партії, зокрема УНДО. Вони стали на шлях всебічного зближення з підсудчиною, допомагаючи їй зминовити його владу на Західній Україні, допомагаючи мобілізувати маси для походу проти Радянської України. Виставляючи скромні вимоги до підсуд-

ХАРКІВСЬКИЙ "КОМУНІСТ" ПРО ЛЬВІВСЬКИЙ ПОГРОМ.

Бодай куценкої автономії, вони налагоджували все інтимніше співробітництво з польським фашизмом, водночас все гостріше висупаючи проти УСРР. Усім відомі виступи ундівців у польському союзі, на міжпарламентській конференції у Берліні, на конгресі наменшостей у Женеві. Скрізь ватажки УНДО маніфестували свою льояльність до підсудчини, провокаційно накидалися на Радянську Україну. Ундісти кожну відкриту "Просвіту", кожну шкільну демонстрували як свої досягнення на Західній Україні, бо на цьому-ж вони намагалися вести за собою маси.
 Надійшла річниця українсько-польської війни. Угодовські партії Західної України не могли пройти поза цю річницю. Не могли не влаштувати

ЗАБОРОНА ОСНУВАННЯ "ПРОСВІТИ".

Забороною оснувати читальню "Просвіти" в Ляхівцях, тому, що "читальня "Просвіти" на терені цього воеводства стали в останньому часі осередками агітації та політичної діяльності".